

Chương 13

Ngay mùa đông ánh nắng dịu dàng, vùng rừng núi vô cùng yên tĩnh. Ngôi biệt thự rộng lớn vắng lặng như tờ. Đúng mười giờ sáng, Bạc Cận Ngôn mở mắt, xuống giường như thường lệ. Anh mặc áo ngủ màu trắng dài tay mềm mại, càng làm nổi bật thân hình cao gầy. Anh vốn không thích đi giày dép trong nhà mà thích để chân trần. Hai bàn chân anh tương đối trắng trẻo và cân đối.

Mười phút sau khi tỉnh giấc luôn là thời gian “mộng du” của Bạc Cận Ngôn. Anh đứng trước gương, uể oải ngậm bàn chải đánh răng. Trong đầu anh chợt hiện lên những con số viết bằng máu do Tôn Dũng để lại, anh lại vô thức sắp xếp những con số đó. Bạc Cận Ngôn suy tư một lúc vẫn không tìm ra manh mối. Khi cúi đầu, anh mới phát hiện mình đã đánh răng ba lần, đến mức răng lợi tê tê.

Cà phê, mấy lát bánh mì, mút hoa quả, bữa sáng đơn điệu lặp đi lặp lại, nhưng đây là món ăn sáng duy nhất Bạc Cận Ngôn kiên nhẫn chuẩn bị. Ngôi xuống bàn ăn, cắn miếng bánh mì mềm oạt, anh bất giác nhớ đến bát sủi cảo nhân cá thơm lừng ăn cùng Giản Dao. Có lẽ anh nên học nấu món mới này. Con người luôn mất thời gian vì miếng cơm.

Sau khi ăn no, Bạc Cận Ngôn thay bộ com lê, thông thả đi vào phòng làm việc. Xem hết tập hồ sơ vụ án bên Mỹ mới fax sang, tâm trạng anh trở nên vui vẻ. Vì vậy, khi nhận được điện thoại của Phó Tử Ngộ, giọng nói của anh đặc biệt du dương: “Hi, Tử Ngộ!”

Phó Tử Ngộ là người dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của đối phương, đặc biệt khi đối phương là bạn bè thân thiết. Anh cười, nói: “Nghe nói vụ án “Cỗ máy giết người” đã phá được rồi?”

“Tất nhiên.” Bạc Cận Ngôn trả lời nhẹ như gió thoảng mây bay. “Vụ án này đơn giản như trong sách giáo khoa về tâm lý tội phạm. Điểm duy nhất là tên tội phạm tương đối thú vị.”

Phó Tử Ngộ im lặng giây lát, không kịp được lên tiếng khen ngợi: “Cậu phá án nhanh thật đấy.” Anh nhớ khi ở nước ngoài, giới học thuật và giới cảnh sát đều thừa nhận Bạc Cận Ngôn là...

“Cậu toàn nói những lời thừa thãi, tôi là chuyên gia tâm lý tội phạm phá án nhanh nhất và chuẩn xác nhất.” Bạc Cận Ngôn điềm nhiên kết luận.

Phó Tử Ngộ nói: “... Được thôi, tôi tin cậu làm gì cũng nhanh nhất. Còn một việc, đã đến lúc thanh toán tiền lương cho Giản Dao. Đưa vào tiêu chuẩn mức lương trợ lý sơ cấp của cậu lúc ở Mỹ?”

“Ừ, cậu tự quyết định đi.”

Phó Tử Ngộ lại nói: “Phải kiếm ngay một trợ lý mới cho cậu. Tôi định đến trường đại học tìm người, nếu là nghiên cứu sinh xuất sắc của ngành tâm lý tội phạm thì càng tốt...”

Ở đầu kia điện thoại, Bạc Cận Ngôn rời mắt khỏi đồng ảnh hung án đầy trên mặt bàn.

“Khoan đã.” Anh ngắt lời Phó Tử Ngộ. “Tại sao cậu muốn thay Giản Dao?”

Phó Tử Ngộ ngậy ra. “Tôi muốn thay cô ấy? Bạc Boss, khả năng lý giải của cậu có vấn đề hay của tôi có vấn đề? Giản Dao không học chuyên ngành tâm lý tội phạm. Lúc đó cậu chọn cô ấy làm trợ lý chẳng qua là vì xảy ra sự việc khẩn cấp. Hơn nữa, cô ấy sắp tốt nghiệp đại học, cũng đã tìm được công việc ở thành phố B. Cậu còn tính để cô ấy làm trợ lý của cậu hay sao?”

Bạc Cận Ngôn trầm mặc trong giây lát, cất giọng khinh bỉ: “Hiển nhiên là năng lực lý giải của cậu có vấn đề. Bây giờ cô ấy đã có kinh nghiệm giải quyết vụ án giết người hàng loạt. Cậu có thể tìm được nghiên cứu sinh có kinh nghiệm về phương diện này ở trong nước hay không? Hơn nữa, cô ấy còn biết câu cá, tôi dùng cô ấy rất thuận tay, không muốn thay người khác. Về công việc của cô ấy ở thành phố B... cậu hãy bảo cô ấy hủy hợp đồng. Loại công việc bình thường nhàm chán đó sao có thể so sánh với chức vụ trợ lý của tôi? Cô ấy đương nhiên sẽ có phán đoán và lựa chọn chính xác.”

Buổi chiều, ánh mặt trời nhàn nhạt, bên trong quán ăn nhỏ rất ấm áp.

Giản Dao và Lý Huân Nhiên ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, ngắm đường phố đông đúc, náo nhiệt. Hôm nay đã là Hai mươi tám Tết, cuối cùng Lý Huân Nhiên cũng kết thúc công việc bận rộn, có thời gian rảnh rỗi mời Giản Dao một bữa cơm.

Giản Dao lắc lắc ly cà phê trong tay, hỏi: “Vụ án Tôn Dũng đã hoàn toàn kết thúc rồi hả anh?”

Lý Huân Nhiên nghiêng đầu, chầm một điều thuốc. “Ừ, thằng đó chết nhẹ nhàng quá. Gần mười mạng người chứ có ít đâu, xử bắn một trăm lần cũng không đủ.”

Hai người trầm mặc trong giây lát, Giản Dao hỏi tiếp: “Chuyên gia giải mã số của tỉnh vẫn chưa giải được mấy con số viết bằng máu đó à?”

Lý Huân Nhiên đáp: “Chưa có phát hiện mới nhưng bên trên quyết định không điều tra nữa. Bọn anh cho rằng Tôn Dũng có vấn đề về mặt tâm lý và tinh thần, những con số đó nhiều khả năng do hắn viết bừa sau khi rơi vào trạng thái hoang tưởng.”

Giản Dao gật đầu. Cô cho rằng cách giải thích này tương đối hợp lý.

Trò chuyện một lúc, Lý Huân Nhiên hỏi: “Bao giờ em quay lại trường học?”

“Qua rằm tháng Giêng.” Giản Dao đáp. “Em sẽ đi thực tập.”

Lý Huân Nhiên mỉm cười. “Chúng ta gọi chai rượu nhé! Em từng làm trợ lý của Bạc Cận Ngôn trong việc điều tra vụ án nghiêm trọng, cũng coi như một trải nghiệm khó quên trong cuộc đời. Chú Giản ở trên trời linh thiêng chắc chắn sẽ rất tự hào về em.”

Giản Dao im lặng vài giây, gật đầu, cười. “Vâng.”

Ăn con xong, Giản Dao tới ngôi biệt thự.

Vì bận giải quyết vụ án, cô vẫn chưa hoàn thành công việc dịch thuật. Vừa vào nhà, cô liền nhìn thấy cả căn phòng tràn ngập ánh nắng, toát lên vẻ đẹp cổ điển. Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh tượng này.

Giản Dao đi lên tầng hai, vào phòng làm việc. Bạc Cận Ngôn đang ngồi trên sofa, chăm chú xem tập tài liệu rất dày. Nghe thấy tiếng động, anh chỉ nhướng mày, nhìn cô rồi lại tiếp tục đọc tài liệu.

Giản Dao hơi ngây người. Cô đã quen với thái độ lãnh đạm và ngạo mạn của người đàn ông này. Bộ dạng trầm tư của anh bây giờ thật ra rất nổi bật và thu hút. Mái tóc ngắn đen như mực, gương mặt tuấn tú trắng như ngọc, hai hàng lông mày thanh tú như tranh vẽ, dưới sống mũi cao là bờ môi mỏng hơi mím lại, trông vẫn cao ngạo.

Người đàn ông này lúc ngậm miệng đẹp trai hơn lúc nói chuyện.

Giản Dao ngoảnh đầu, quan sát tấm bảng trắng treo trên tường. Bên trên là một loạt con số:

145, 297, 289, 121

17, 324, 1

250, 0, 484

365, 729, 16

421, 27, 841

29, 1

136, 729, 16.

Đây là những dãy số được phát hiện ở nhà Tôn Dũng, đều ở chỗ kín đáo như gầm giường, nền nhà, song cửa sổ, trần nhà... Kết quả giám định cho thấy đó toàn là máu và dấu vân tay của Tôn Dũng. Giản Dao xem xét một lúc rồi đi đến phía trước Bạc Cận Ngôn, ngồi xuống. “Công việc dịch thuật hôm nay là hoàn thành, anh xem còn có việc gì cần tôi làm không?”

Bạc Cận Ngôn nhướng mắt nhìn cô. “Không.”

“Anh có cần cá nữa không? Gần đây tôi rảnh rồi, có thể câu giúp anh.”

“Không vội.”

Giản Dao hơi ngạc nhiên khi nghe câu trả lời này. Cô đoán trong tủ lạnh nhà anh vẫn còn đồ dự trữ. Thấy trước mặt Bạc Cận Ngôn bày đầy tài liệu và ảnh,

Giản Dao nghĩ anh đang bận rộn nên đứng dậy, nói: “Nếu không có việc gì thì tôi về trước đây. Sau này, nếu cần gì anh có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Bạc Cận Ngôn đặt tập tài liệu xuống, nhìn thẳng vào Giản Dao. Đôi mắt đen của anh ánh lên vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị. Giản Dao cảm thấy hơi căng thẳng. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn cất giọng trầm ấm, điềm nhiên như không: “Em có thể tiếp tục làm việc ở chỗ tôi.”

Giản Dao ngẩn người, đứng bất động.

Bạc Cận Ngôn rút từ dưới bàn một tập văn bản, đưa đến trước mặt Giản Dao. “Đây là hợp đồng công việc trợ lý mà Phó Tử Ngộ soạn cho em.” Sau đó, anh tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

Giản Dao rất bất ngờ, cô xem qua tập hợp đồng, thời hạn tuyển dụng là ba năm, nội dung công việc không khác trước đó, chỉ thêm một điều khoản: “Chăm lo vấn đề ăn uống của Bạc Cận Ngôn tiên sinh”, có lẽ ý của anh là khoản câu cá. Ngoài ra, mức lương cao đến đáng ngạc nhiên.

Nhìn từng hàng chữ ngay ngắn trên hợp đồng, Giản Dao không thể kìm nén sự xúc động vô hạn. Cô khẽ mỉm cười, khóe mắt cong lên, đôi mắt trong veo sáng lấp lánh.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao rồi chậm rãi cầm tách cà phê trước mặt lên, nhấp một ngụm. “Khi nào ký xong, em hãy fax cho Phó Tử Ngộ. Cậu ta sẽ giải quyết những việc tiếp theo.”

Giản Dao buông tập hợp đồng, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. Giọng nói của cô bộc lộ sự cảm kích và cảm động: “Cảm ơn anh, Bạc Cận Ngôn. Đề nghị của anh là sự khẳng định rất lớn đối với tôi, tôi thật sự chưa từng nghĩ tới. Tuy nhiên, tôi đã ký hợp đồng với một công ty ở thành phố B, hẹn với họ qua Tết tôi sẽ tới đó thực tập. Vì vậy tôi không thể tiếp nhận công việc trợ lý này được.”

Bạc Cận Ngôn đặt tách cà phê xuống bàn. Giản Dao mỉm cười với anh. Bạc Cận Ngôn hơi nhíu mày. “Phó Tử Ngộ nói phụ nữ thường bị ảnh hưởng bởi những nhân tố không quan trọng. Xem ra cậu ta nói không sai. Em có thể hủy bỏ hợp đồng, tôi sẽ bồi thường tất cả cho bên đó.”

Giản Dao ngẩn người.

Tuy khoảng thời gian làm việc với Bạc Cận Ngôn rất quý báu nhưng từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ sẽ theo nghề điều tra phá án bởi công việc này luôn phải tiếp xúc với hiện thực tàn khốc và bấp bênh, cô vẫn muốn hướng đến cuộc sống tích cực, ổn định và yên bình hơn.

“Tôi không định hủy bỏ hợp đồng. Công ty đó rất coi trọng tôi, tôi không thể thất tín ở công việc đầu tiên trong cuộc đời. Hơn nữa, đó cũng là nghề nghiệp tôi muốn làm.” Giản Dao cất giọng áy náy: “Tôi xin lỗi không thể tiếp tục làm trợ lý của anh, nhưng tôi thật sự cảm ơn lời đề nghị của anh.”

Câu Chuyện Nhỏ Số 1

Buổi tối hôm đó, Phó Tử Ngộ gọi điện cho Bạc Cận Ngôn: “Chiều nay tôi chưa nhận được hợp đồng công việc của Giản Dao, cậu quên đưa cho cô ấy à?”

Bạc Cận Ngôn hỏi lại: “Thế? Sao tôi có thể nhớ mấy chuyện con con đó được?”

Phó Tử Ngộ nói: “Nhưng chẳng phải cô ấy sắp quay về trường học sao?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Chắc thế.”

Phó Tử Ngộ nổi giận trước thái độ không liên quan đến bản thân của Bạc Cận Ngôn: “Bạc Cận Ngôn! Chiều nay chính cậu nói, tuy sự lựa chọn của Giản Dao là dễ hiểu nhưng cậu thích làm việc gì cũng phải rõ ràng, hại tôi phải thảo ngay hợp đồng...”

Phó Tử Ngộ đột nhiên im bặt. Anh chợt hiểu ra vấn đề, giọng nói đúng kiểu cười trên nỗi đau của người khác: “Không phải... tiểu thư Giản Dao thẳng thừng từ chối đề nghị làm việc của cậu đấy chứ?”

Đầu bên kia vang lên một tiếng “cách”, Bạc Cận Ngôn đã cúp máy.